

Ani zákon, ani tzv. ÚSTR nemohou, ani vyložit, ani cenzurovat, ani politrucky přepsat historii republiky!

- CZ24 News | 31. ledna 2021

ČESKO: Seriózní badatel pan Jiří Jírovec ve svém článku o zkoumání československé historie v krizi líčí velmi přesně a správně situaci v hodnocení naší novodobé historie s přesným výčtem konkrétních příkladů. Premisa jeho výkladu je však nesprávná. Proč?

(Na snímku PhDr. Jiří Jaroš Nickelli)

Jiří Jírovec velmi správně vystihl osekání novodobé čs. historie zásahy jako zákona o protiprávnosti komunistického režimu, tak zásahy tzv. Ústavu pro zkoumání totalitních režimů. Co je tedy nesprávné v jeho výkladu?

Nesprávná je sama premisa o charakteru těchto zásahů a o charakteru institutu, který je zkoumá.

Ani tzv. zákon o protiprávnosti komunistického režimu, ani tzv. Ústav pro zkoumání totalitních režimů totiž nejsou z podstaty reprezentanty ničeho jiného než politické, chcete-li politrucké cenzury. Nemají tudíž de facto ani de jure nic společného s oborem historické vědy, kterou zkoumají u nás díky bohu a hmotě instituce k tomu zřízené - totiž ústavy České akademie věd.

Zákon o protiprávnosti komunistického režimu totiž není aktem historiků, nýbrž politiků - de facto politruků, nikoliv politologů.

Totéž platí o takzvaném ÚSTRu. Tyto instituty - tedy právně politický na jedné straně, a politickoideologický na straně druhé, nebyly zřízeny - a nikdy ani neusilovaly - pro objektivní zkoumání historie novodobé republiky.

Byly zřízeny za jediným objektivním účelem - pro přísnou, nekompromisní cenzuru jakýchkoli badatelských a mediálních projevů, zabývajících se obdobím především lidově demokratického a později socialistického režimu.

Již samotné názvy obou institutů jsou z podstaty a pohříchu projevem dokonalé orwellovské cenzury - té cenzury, kterou tyto instituty slovně tak napadají a přičítají ji jen a jen komunismu, přičemž **veleucudně pomíjejí skutečnou totalitu, kterou byl nacismus u nás a jeho režim. Na tom nic nemění skutečnost, že tzv. ÚSTR proklamuje ve své náplni zkoumání „obou totalit“, což je ve skutečnosti jen pouhá zástěrka a nikoli fakt. Stačí porovnat výsledky zkoumání nacismu a tzv. komunismu z hlediska objemu akcí, prací a také skandálů, vyvolaných touto činností, abychom zjistili, že nacismus je pro ÚSTR pouze marginálií, vhodnou jen k tomu, aby sloužil jako pandán k porovnání s tzv. komunismem u nás. Stačí jen jeden příklad - zatímco se stále rozmáhají skandály kolem vydaných seznamů spolupracovníků STB, nikdy slavný ÚSTR nebyl schopen vydat seznam gestapáků, kteří „nepropůjčovali byty“, nýbrž masově mordovali naše lidi na běžícím páse!**

Zde je nutno konečně bez politicko korektního žvanění předeslat toto:

ČSR nikdy ani dle ústavy ani dle reálií nebyla totalitním komunistickým státem. ČSR v období 1945-1948 byla státem tzv. buržoasně demokratickým, v období 1948-1960 státem tzv. lidově demokratickým, v období 1960-1989 státem tzv. socialistickým budujícím základy tzv. komunismu. Nikdy a nikde neexistuje doklad, který by opravňoval historika a právníka nazývat ČSR státem komunistické totality, komunismus nikdy nebyl u nás ústavou vyhlášen ani zaveden jiným právním aktem. U nás byl po převratu roku 1948 nastolen právní stav lidové demokracie (což je sice terminologický nonsens, neboť demokracie má být z podstaty „vláda lidu, pro lid a lidem“), nicméně prakticky tento stav fungoval až do vyhlášení nové ústavy roku 1960, což se právně odrazilo v názvu ČSSR.

Odmítám kritiku, že toto je jakýsi formální výklad historie. Je to výklad opírající se o historicko právní reálie, nikoli o politrucký výklad o tzv. komunistické totalitě!

ČSR a ČSSR byly státem autoritativním, nikoli státem totalitním. Žádný historik hodný toho jména nemůže přiznat ČSR a ČSSR charakter „totalitního režimu“, režimu hitlerovského, frankistického, paveličistického, tisovského, horthyovského, peronistického, salazarovského, pinochetovského, rudokhmerského nebo kim-čong-ilovského - pokud uvádíme světové analogie takových režimů (nyní mi kritik vytkne absenci stalinismu, ale tam jde dle mého názoru, o jiný typ režimu).

Historik ČSR ani ČSSR nemůže nazvat totalitním režimem, aniž by se dopustil, řečeno jazykem

Ústavního soudu v jisté kauze, „nepřípustného zjednodušování“. ČSR od r. 1948 a pak ČSSR až do roku 1989 byly sice státy autoritativní, státy s vedoucí úlohou jediné strany, ale nelze jim v žádném případě přiznat charakter výše jmenovaných systémů totalitních.

Ještě nejspíše lze velmi hrubě a nepřesně porovnávat společenské systémy polofašistického předválečného Dolfusova Rakouska a Mussoliniho Itálie do roku 1942–43, kdy v Itálii z příkazu III. říše počalo pronásledování Židů – a tím se stala Itálie ze státu autoritativního státem totalitním.

Pokusíme-li se vytýčit charakteristiku – nikoli definici! – totalitního státu, jde o to, že v totalitním státu mizí jedinec bez jakékoli stopy pro libovůli režimu, a mizí i celé skupiny a národy, jsou likvidovány nebo exterminovány dle vůle režimu.

Toto se ani v ČSR ani v ČSSR z právní podstaty nedělo, zejména v masovém rozsahu – jakkoli jsou protiprávní zločiny v době těchto režimů bolestné! Vždy však šlo o zločinné excesy, které neměly systémovou povahu, a sám režim byl po letech donucen je rehabilitovat aspoň morálně, když ne fyzicky.

Jakkoli tyto zločiny byly těžké, tvrdé, nemorální atd., nebyly to zločiny zakotvené v ústavě, nebyly to zločiny systémové, nebyly to zločiny masové genocidy atd. ČSR ani ČSSR neměla norimberské zákony, které musel podepsat každý příslušník III. říše ve svém Fragebogen, Volkslistu atd.

ČSR ani ČSSR neměla v ústavě žádný předpis, žádný zákon, žádnou vyhlášku o tom, že by některý jiný národ na jejím území byl rasově méněcenný, nehodný pobytu v zemi, určený k likvidaci! A právě toto je podstatným atributem totalitních systémů – a toto v ČSR ani v ČSSR nebylo. **Jen se divím jako etnograf neustálému „silenciu magno“ našich právních historiků k této otázce. Ti měli již dávno vystoupit ze svého akademického mlčení a nazvat věci bez politicko korektního idiotismu pravým jménem.**

Nakonec ještě k ÚSTR samému. Tento „ústav“, jehož cíle, nazíráno z vnějšku, zatím nereflektovaly ani zkoumání „obou totalit“, ani veškeré faktické realie lidově demokratického ani socialistického systému s vládou KSČ dostatečně, dle mne by měl být dávno zrušen.

Na historii republiky máme Akademii věd a dosti seriózních odborníků, kteří dle mne plně pokryjí sledovanou problematiku, aniž by na to musela být vyčleněna z hlediska odborné pozitivistické historie (totiž jiná pravá neexistuje!) další samostatná instituce, která se podobá středověkým sinekurám prelátů svaté inkvizice, padni komu padni.

Svědčí o tom i fakt, že dle mne jediný skutečně fundovaný objektivní historik, doc. Pernes, hlásící se na ředitelství ÚSTR, byl podivně svržen, a místo něj byli nastolováni na místo ředitele různí pretendenti, podjatí z podstaty pro jisté společenské skupiny, tu pro šlechtu, tu pro církve, tu pro tzv. sudetské Němce, apod. To není ani vědecký, ani seriózní, natož demokratický přístup k řešení otázek historie republiky.

Řečeno s antickým senátorem – „Ceterum autem censeo, Neo Carthaginem ÚSTR delendam esse!“

PhDr. Jiří Jaroš Nickelli, emeritní předseda Historicko dokumentační komise ČSBS Boskovice, pozůstalý po oběti gestapa, příbuzný obětí Osvětimi a vězně z Jáchymova, dnes člen ČSOL Brno I, a Společnosti L.Svobody Brno

Autor: **Jiří Jaroš Nickelli**

Zdroj: <http://www.novarepublika.cz/>